

Hamas Nedir?

Hamas, Filistin'in Gazze Şeridi bölgesini kontrol eden gerici İslamcı örgüttür. Hamas, 7 Ekim'de İsrail'e, çoğu kasıtlı olarak savaş dışı hedefleri güdümüne alan ve bir kısmını rehin alan, yüzlerce kişinin ölümüne yol açan, çok yönlü acımasız bir saldırı başlattı. Buna karşılık İsrail, Hamas'ın saldırısından bir hafta sonra Gazze'ye topyekün bir hava saldırısı düzenleyerek yaklaşık 600'ü çocuk olmak üzere neredeyse 2.000 kişiyi öldürdü. Gazze'de 400.000'den fazla insan halihazırda evlerinden sürüldü. İsrail, Gazze'den yiyecek, su, ilaç ve yakıtı kesmek için kuşatma başlattı. Yıllarca Gazze'ye yönelik abluka ve gıda ve tıbbi malzemeyi sıkı bir şekilde sınırlandırdıktan sonra İsrail, şimdi insanlığın hayatta kalması için gereken temel gıdaları tamamen kesiyor ve bir halk olarak Gazze'deki Filistinlilere karşı açıkça soykırım niteliğinde bir saldırıya girişiyor.

Bu yazının yazıldığı sırada İsrail, açlıktan ölmek üzere olan, ulaşım araçları ya da yaşam yolu olmayan Gazze nüfusunun yarısının derhal kuzey Gazze'yi boşaltmasını talep ediyor. Dünya Sağlık Örgütü bunu "ölüm cezası" olarak adlandırdı. ABD'nin desteğiyle İsrail'in neden olduğu ölüm ve yıkımın miktarı Hamas'ın neden olduğu ölüm ve yıkımın miktarını aşmaktadır. Bununla birlikte Hamas'ın doğası da daha az gerici değildir. Ve Hamas'ın kullandığı bakış açısını, hedeflerini ve yöntemlerini tamamen reddetmeden, Filistin halkının kurtuluşu için gerçek bir mücadele olamaz.

Hamas Nereden Geldi:

Hamas, İsrail'in 1948'de Ortadoğu'da emperyalizmin ileri karakolu olarak, kanlı bir yerleşimci devlet olarak kurulmasından yaklaşık 40 yıl sonra, 1987'de kuruldu.¹ Bugün Hamas İsrail'le ölümcül bir çatışmaya giriyor, ancak

1980'lerin başında İsrail bizzat Hamas'ın ortaya çıkmasına yardım etti. 1981'de İsrail'in Gazze askeri valisi New York Times'a, İsrail yetkililerinin daha sonra Hamas haline gelecek olan örgütü, İsrail'in daha tehditkar olarak gördüğü Gazze'deki seküler, milliyetçi Filistin Kurtuluş Örgütü'ne (FKÖ) karşı koymak için finanse ettiğini söyledi.² İsrail, Hamas'ın İslami bir üniversite kurmasına, cami inşa etmesine, kulüpler düzenlemesine ve İslami okullar açmasına olanak sağladı. O dönemde resmi olarak Gazze'yi işgal eden İsrail ordusu da önce Hamas'ın kendi paramiliter örgütünü geliştirmesine, daha sonra da FKÖ ile silahlı çatışmalara girmesine seyirci kaldı.

Harita: Barış İçin Yahudilerin Sesi (JVP)

FKÖ güçlerinin geri çekilmesi ve yenilgiye uğramasıyla³ ve 2000'li yılların başında sözde "iki devletli çözüm" için yapılan müzakerelerin⁴ çökmesiyle, Orta Doğu ve ötesinde İslami köktencililiğin yükselişiyle birlikte, Hamas, 2006 yılında İsrail'in sponsorluğunda yapılan Gazze yönetimi seçimini kazandı. Hamas güçlerinin FKÖ'yü bozguna uğrattığı silahlı çatışmalar sayesinde Hamas, 2008 yılına kadar Gazze üzerindeki kontrolünü konsolide etti.

ABD'nin Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı savaşmak için Osama Bin Ladin'i ve İslamcı kökten dincileri finanse edip desteklemesiyle karşılaştırılan bir gelişmede, Hamas, İran'ın desteklediği ABD karşıtı bölge güçleriyle giderek daha fazla ittifak kurdu. Ve bu uyum, ABD ile onun kapitalist-emperyalist rakipleri Rusya ve Çin arasında, dünyanın erişilebilir petrolünün büyük bir kısmına sahip olan bu stratejik bölgeye hakim olma yönündeki potansiyel olarak patlayıcı çekişme bağlamında gerçekleşmektedir.

Hamas: Kapitalizm-Emperyalizmin Bir Ürünü

İsrail'in (ABD destekli) Hamas'ın ortaya çıkmasına yardımcı olan manevralarının ötesinde, küresel kapitalizm-emperyalizmin işleyişi Hamas'ın yükselişi için verimli bir zemin yarattı. Bob Avakian, [Başka Bir Yolu Öne Çıkarmak'da](#), İslami kökten dinciliğin Orta Doğu'daki cazibesine değiniyor:

Oradaki rejimlerin yozlaşması ve o rejimlerin baskıcı doğası var. Halk kitlelerinin maddi koşulları kötüleşiyor ve bununla birlikte bu toplumlarda milyonlarca insan muazzam bir altüst oluşa ve yerinden edilmeye maruz kalıyor; “geleneksel yaşam tarzı” önemli ölçüde köklerinden sökülmiş durumda ancak hakim toplumsal ve uluslararası ilişkilerde gerçek anlamda olumlu radikal bir alternatif mümkün değil; hiçbiri gerçekten halk kitlelerinin ihtiyaçlarını karşılamayacak ve çıkarlarına hizmet etmeyecek. Bu durumun ve onu sürükleyen dinamiklerin insanları aşırılıklara sürüklemesi gerçekten şaşırtıcı mı? Ve insanları bununla ilgili olarak örgütlemek için hareket eden ve hareket eden bir “İslami aşırıçılık” gücü var; onları tam olarak geleneksel ilişkilerin ve geleneksel değerlerin ve kültürün aşırı bir versiyonu etrafında örgütlüyorlar; öyle görünüyor ki ve gerçek anlamda, özellikle küreselleşmenin ve bir bütün olarak emperyalist sistemin etkilerinin giderek bu toplumlara nüfuz etmesi ve bu toplumlarda kendini hissettirmesi nedeniyle birçok yönden saldırı altındadır.

Tüm bu faktörler⁵ Gazze’deki cehennem gibi açık hava hapishanesinde had safhada mevcut. Hamas’ın Gazze’deki yönetimi, iktidara geldiğinden bu yana İsrail’in Gazze’nin gıda, su, yakıt, ilaç, inşaat malzemeleri, elektrik ve dış dünyaya seyahat etme ya da dış dünyayla bağlantı kurma imkânlarını acımasızca kısıtlaması altında gerçekleşti. Bu kısaç şimdi hayal edilemeyecek kadar sıkılaştı. İslami köktendinciliğin yükselişindeki bir diğer önemli etken de 1976 yılında Mao Zedong’un ölümünden sonra Çin’de gerçek

sosyalizmin yenilgiye uğraması ve kapitalizmin restorasyonudur. Sosyalist Çin dünya devrimi için bir yol göstericiydi ve bu yenilginin korkunç bir küresel ideolojik etkisi oldu.⁶

Hamas'ın Gerici Bakış Açısı ve Vizyonu:

Hamas'ın bakış açısı ve vizyonu tam olarak “geleneksel ilişkilerin, geleneksel değerlerin ve kültürün ekstrem bir versiyonudur.” Buna kadın düşmanlığı ve sonu gelmeyen, intikamcı, dini savaş da dahildir.

Hamas'ın kurucu ve tanımlayıcı belgesi olan “İslami Direniş Hareketi Sözleşmesi”, kadınların rolünü İslami köktendinci bir versiyon olarak tanımlayarak şöyle der: “Kadın erkeklerin yaratıcısıdır. Yeni nesillere rehberlik etme ve onları eğitmedeki rolü büyüktür. Düşmanlar onun rolünün önemini fark etmişlerdir. Onu istedikleri gibi, İslam'dan uzak bir şekilde yönlendirip yetiştirebilirlerse savaşı kazanmış olacaklarını düşünüyorlar.” Kadınların köleleştirilmesine düşman olanlara gelince, Ahit, “İslam'ın hayat işlerini yönlendirmeyi kontrol ettiği gün, insanlığa ve İslam'a düşman olan bu örgütler yok edilecektir” der.⁷

Kitlelerin kapitalizm-emperyalizmin doğası, İsrail ve Siyonizm'in nasıl sömürü ve baskı dünyasının uygulayıcıları olarak hizmet ettiği ve tüm ezilen insanlığın gerçek bir devrim için birleşme ve mücadele etme ihtiyacı ve temeli konusunda eğitilmesine karşı çıkan Hamas'ın Sözleşmesi, okullardan ve öğretmenlerden “Müslüman nesillerin zihnine Filistin sorununun dini bir sorun olduğunu ve bu temelde ele alınması gerektiğini aşılamlarını” talep etmektedir.

Sözleşme, soykırımcı emelleri olan şiddetli bir Yahudi karşıtıdır. Örneğin, İslami kaynaklarda alıntı yaparak şöyle demektedir: “Müslümanlar Yahudilerle savaşmadan (Yahudileri

öldürmeden) kıyamet günü gelmeyecek, o zaman Yahudi taşların ve ağaçların arkasına saklanacak. Taşlar ve ağaçlar, Ey Müslümanlar, Ey Abdulla [Allah'ın kulu], arkamda bir Yahudi var, gelin ve onu öldürün diyecekler.”⁸

İhtiyacımız Olan: Başka Bir Yol

Hamas, Sözleşmesinin hiçbir yerinde, Filistin de dahil olmak üzere dünyanın ezilen ulusları üzerindeki emperyalist ekonomik ve siyasi tahakküm sistemine karşı bir meydan okuma ortaya koymamaktadır. En fazla, bu sistemin sınırları içinde daha iyi bir anlaşma için mücadele ediyorlar. Ve teşvik ettikleri ve uyguladıkları toplumsal ilişkilerde, daha da eski, daha arkaik baskı biçimlerinin geri ve gericici ilişkilerini sürdürmektedirler.

Hamas'ın hedefleri açısından 7 Ekim saldırılarının stratejik amaçları açık değildir, ancak açık olan şey, bunların Filistin halkını özgürleştirmekle ya da sömürü ve baskıya son vermekle hiçbir ilgisi olmadığıdır.

Her yerde ihtiyaç duyulan şey, Batı emperyalizmi ve İslami köktendinciliğin çatışan ve birbirini güçlendiren kutuplarından sıyrılan, kökten farklı bir yoldur. Bu başka yol, Bob Avakian tarafından geliştirilen ve baskının kaynaklarını anlamanın, gerçek bir devrim gerçekleştirmenin ve gezegenin dört bir yanındaki milyarlarca insanın sömürülmesini, tüm ulusların ve halkların, kadınların ve LGBTQ bireylerin ve insanlar arasındaki tüm antagonistik ilişkilerin baskı altına alınmasını ortadan kaldırmak için çalışmaya başlamanın bilimsel bir yolunu sunan yeni komünizmdir.

Yazının kaynağı için [tıklayınız.](#)

Dipnotlar:

1. Hamas'ın yükselişinin ve İsrail'in Filistin'e uyguladığı soykırımsal etnik temizliğin ardındaki önemli arka plan olaylarını, Batı emperyalizmi ile İslami kökten dinci cihad arasındaki küresel çatışmanın ortaya çıkışını ve başka bir yol, devrimci bir çözüm öne sürmenin gerekliliğini ve temelini anlamak için bkz. [Aydınlanmanın Kalesi mi? Yoksa Emperyalizmin Uygulayıcısı mı? İSRAİL Dosyası](#); ve özellikle Bob Avakian'ın Bringing Forward Another Way; ve Bob Avakian, İsrail'in Karşılaştığı Varoluşsal Kriz üzerine.

2.FKÖ İsrail'e karşı bir miktar silahlı direniş yürütmüştü. FKÖ'nün demokratik seküler devlet programı ve Filistin'in özgürleştirilmesine yönelik silahlı mücadele programıyla özdeşleştirilmesi, İsrail tarafından o dönemde en büyük tehdit olarak görülüyordu. Buna ek olarak ve belki daha da önemlisi, ABD (İsrail'in ana "patronu"), FKÖ'nün, o dönemde ABD'nin başlıca emperyalist rakibi olan Sovyetler Birliği ile olan bağlarının tamamen kabul edilemez olduğunu düşünüyordu.

3.1982'de İsrail'in askeri saldırısı altında FKÖ, (kuzeyde İsrail ile sınır komşusu olan) Lübnan'daki üssünü dağıttı ve savaşçılarının büyük kısmını Kuzey Afrika'daki Tunus'a tahliye etti. Bu geri çekilme, sonraki yıllarda düşmeye devam eden FKÖ'nün prestijini baltaladı.

4."İki devletli çözüm" esasen Batı Şeria ve Gazze'nin bazı bölgelerinde yalnızca İsrail'in hakimiyetinde olan idari bir varlık olacak bir "mini devlet" kurma girişimiydi.

5.İsrail'in Filistin halkına uyguladığı şiddetli ve aşağılayıcı baskının yanı sıra, FKÖ'nün baskın güç olduğu Filistin Otoritesi (Filistin Yönetimi), İsrail adına Batı Şeria'yı yönetiyor. Filistin Yönetimi'nin İsrail'le kölece suç ortaklığına duyulan tiksinti ve Hamas'ın radikal bir alternatif olduğuna dair yanlış algı, Hamas'ın Filistin toplumunun bazı kesimlerine olan çekiciliğinin bir parçası.

6.Revcom.us adresinde komünist devrimin gerçek tarihini

belgeleyen ve analiz eden, Rus ve Çin devrimleri hakkındaki anti-komünist yalanları ve çarpıtmaları çürüten [kaynaklara](#) bakın.

7.Hamas'ın Sözleşmesi boyunca uzanan tutarlı (sanrısız) bir iplik, "düşmanın" burjuva ve komünist devrimleri, dünya savaşını ve diğer dünya olaylarını yönetmek ve finanse etmekten sorumlu küresel bir Siyonist komplo olarak tanımlanmasıdır. Siyonizm karşıtlığı kendi başına antisemitizm olmasa da, bu konu Hamas Sözleşmesi'ndeki şiddetli antisemitizmle iç içe geçmiştir. Bu küresel Siyonist komplo teorisi, toplumlardaki gerçek dünya çelişkilerini, dünyanın neden böyle olduğunu ve bunun nasıl değiştirileceğini bilimsel olarak anlamaya yönelik her türlü girişimden kopuktur, bunları gizler ve bunlara şiddetle karşı çıkar.Bu aynı zamanda Hamas ile Hristiyan köktendinci faşistler arasındaki ortak bir bakış açısıdır. Bu Karanlık Çağ bakış açısının korkunç ve gerici sonuçlarının sadece bir örneği olarak Hamas, kadınların eşitliğine yönelik tüm talepler için küresel Siyonist komplonun ajanları olduğunu iddia ettiği örgütleri suçlamaktadır.

8.Hamas'ın daha yakın tarihli yayınları bu pozisyonları tekrarlamadı, ancak geri de çekmedi -en azından eleştirmede.

Mevcut SADAT Tartışmaları

Üzerine

Editörün Notu: Bu yazı bir yeni komünizm sempaticisi tarafından yazılmıştır. Yazıda SADAT ve Adnan Tanrıverdi ile ilgili belirtilen bilgilerin detaylarına ve kaynaklarına ulaşmak için ideolojik olarak içerisinde pek çok problemi (bir yandan “ordunun İslami temelde siyasileştirilmesine karşı olurken diğer taraftan Kemalist biçimde yeniden yapılandırılmasına dair önermesi gibi) bulundursa da yazarları Ersin Eroğlu ve Caner Taşpınar olan, Kırmızı Kedi’nin yayınladığı “Gölge Ordu – Sadat’ın Sır Perdesi Aralanıyor” adlı kitaba bakabilirsiniz.

SADAT Aslında Nedir ve Kurucusu Adnan Tanrıverdi Kimdir?

Uluslararası Savunma Danışmanlık İnşaat Sanayi ve Ticaret A.Ş. adıyla kurulan şirket, kendini bir askeri danışmanlık şirketi olarak tanımlamaktadır. Kurucusu olan emekli Tuğgeneral Adnan Tanrıverdi 90’lı yıllarda Kemalistlerin başlıca klik olduğu TSK’de dik başlı karakteriyle dikkat çekmekteydi. Kendisi, TSK’nin o dönemde uyguladığı ve “Kemalist değerlere” tekabül eden din ile olan ilişkilerin nasıl kurulması gerektiği konusunda belirlenen sınırlar karşısında kendi İslamcı, gerici çizgisinden taviz vermemiş birisidir. Emekli olduktan sonra ASDER (Adaleti Savunanlar Derneği) adlı bir dernek kurmuştur.

Bizzat ASDER Genel Başkanı Nevzat Tarhan’ın açıklamalarına göre **15 Temmuz gecesi sokağa 1000’in üzerinde çoğunluğunun emekli astsubay ve teğmen olduğu kişiler sahaya inmiş ve İslamcı/Türkçü Faşist AKP rejimi lehine müdahalede bulunmuşlardır.** Aynı zamanda ASDER üyelerinin çoğu, İslamcı faşist Adnan Tanrıverdi ile SADAT’ın kurucu üyelerindendir, ama bundan önce, 2011’de Adalet Savunanlar Stratejik Araştırmalar Merkezi (ASSAM) kurulmuştur. ASSAM’ın kuruluş bildirisinde belirttiği üzere TC’nin kuruluşundan itibaren Batı’ya dönük bir eksende ilerlemesi ve İslam medeniyetlerine sırtını dönüp onları bir tehdit olarak görmesini eleştirmekte ve “İslam dünyasından yabancılaştıran” TC’nin Batı güdümlü

olmamasını ve İslamcı temelde dış ilişkiler kurulmasını arzulamaktadır. Keza ASSAM'ın kurulma ideolojisi ASRİKA fikrine dayanmaktadır; ASRİKA projesi, Müslüman ülkelerin tek bir bayrakta toplanmasını, isminin ''İslam Ülkeleri Konfederasyonu'' olmasını, başkentinin İstanbul, anadili Arapça olmasını ve hukukunun şeri hukuk olmasının belirlendiği, halihazırda anayasası bulunan bir çalışmadır. ASRİKA bununla ilgili her sene kongreleri düzenlenen ve bu kongrelerin aynı zamanda içlerinde çeşitli Büyükşehir Belediyeleri, THY gibi büyük şirketler ve İslamcı rejimin temsil ettiği burjuvazinin önemli sponsorları da olmaktadır. Yani anlayacağınız üzere, İslamcı faşist Adnan Tanrıverdi ve üyeleri, aleni bir şekilde, AKP-MHP faşist rejimin destekleyicisi bürokratlar, para destekleri alarak da İslamcı bir devleti kurmak için yapılan projeleri desteklemektedir. İçerisinde eski TSK subay ve astsubaylarının da bulunduğu ASRİKA aleni bir biçimde Cihadı istediğini belirtmiş ve bunun için örgütlenen uluslararası bir proje olmuştur.

SADAT Tek Başına Okunmamalıdır

Anlayacağınız üzere SADAT birçok farklı şirket, dernekle iç içe geçmiş, ilişkileri olmuş ve İslamcı faşist AKP-MHP'nin önderlik ettiği rejim ile de birçok noktada benzer hatta aynı denebilecek ilkeleri paylaşmakta ve hayata geçirmeye çalışmaktadır. Keza Tanrıverdi, aslında İslamcı faşist rejimin temsilcilerinin, şeriat ekseninde tasavvur ettikleri dünya için bürokrasinin ve askeriye'nin her alanında kadrolaşması ve **hatta devletin aygıtlarını ve bütün bürokrasiyi İslamcı ideoloji temelinde yeniden dizayn etmek ve İslam ekseninde bir ordu oluşturmak için, Başkanlık sisteminin gelmesi veya Harp Okullarının MSB bünyesine alınması gibi yapılan birçok askeri ve bürokratik değişiklikleri de bizzat üstlenmektedir.**

Gelgelelim SADAT'ın kurucu kadrosunun İslamcı gerici bir toplum kurma uğruna yaptığı başka faaliyetlere. SADAT'ın askeri danışmanlık şirketi olduğunu defalarca belirten Tanrıverdi, SADAT'ın yaptığı iddia edilen ve kimisi kanıtlanan

birçok faaliyeti inkâr etmiştir. SADAT bazen çeşitli şirketlerle ortak bir şekilde Türkiye’de ve özellikle Ortadoğu ve Afrika’daki birçok Müslüman ülkede askeri kamplar kurmuş ve oldukça nitelikli ve çeşitli askeri eğitimler vermektedir. Kremlin’e yakınlığı ile bilinen Federal Haber Ajansı ÖSO mensuplarının SADAT’çılar tarafından Libya’ya götürüldüğü masrafların ise Katar tarafından karşılandığını iddia etmişti ve Suriye’den 1200’in üstünde EL Nusra’cıya Türkiye’de eğitim verilip para ve T.C. vatandaşlığı vaadi ile Libya’ya gönderildiği de daha birçok rapor arasındadır. Aynı zamanda MİT ile anlaşma yapıp Suriye’ye silah taşıyan yine SADAT’tır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Birleşmiş Milletler Raporlarına göre, SADAT, Libya’daki çatışmalara katılmaları için Suriyeli, 18 yaşından küçük çocukları işe almıştır. SADAT, İslamcı faşist bir ideoloji ile aleni bir şekilde insanlık suçu işleyen ve paramiliter örgütlenmenin önemli bir parçası olmaya devam eden bir yapıdır. SADAT açıkça gerici bir paramiliter güçtür. SADAT’ın bu yazıda daha fazla yer vermeyeceğimiz birçok daha gerici ve insanlığın çıkarlarının tam karşısında duran faaliyetleri ve rolleri de mevcuttur.

Rejim Neden Paramiliter Güce İhtiyaç Duymaktadır?

İslamcı Faşist Adnan Tanrıverdi, SADAT’ın önemi olarak: TSK’nin gidemediği, ulaşamadığı yerlere müdahale edebilmek olduğunu belirtmiştir. Burada paramiliter örgütlenmenin, neden rejimin işine geldiğini anlamak gerekiyor. Rejim sadece bu paramiliter örgütlerin büyümesine ve ilerlemesine “izin” vermemiş bilakis bunların örgütlenmesinde siyasi, ideolojik ve örgütsel düzeyde rol oynamıştır. Türkiye’nin bölgedeki “külhanbeyliği” de emperyalistler ve yerel gericilikler arasındaki çelişkilerden yararlanarak vuku bulmaktadır. bulunan kuvvetli bir gerici güçtür, fakat emperyalist bir ülke değildir. Bundan dolayı istediği zaman, kafasına estiğine göre TSK ile çıkartma yapamaz. Türkiye Adnan Tanrıverdi’nin paramiliter örgütlenmesindeki önemli rolü ise, TSK ‘den bağımsız olup askeri bir güç olarak çeşitli ülkelerde T.C.

çıkarlarını perde arkasında temsil edebilmesidir. Pek tabi emperyalist güçler arasındaki çelişkiler de rejimin bölgede ne kadar söz sahibi olup olamayacağını da etkilemektedir.

Bir diğer ihtiyaç ise her ne kadar rejim “seçim yasasını” değiştirerek iktidarını götürebildiği yere kadar götürebilmek istemektedir. Ancak bu olası bir seçim bozgununda iktidarı kolay kolay bırakacağını da kesin olduğu anlamına gelmemektedir. Her ne kadar birincil ihtimal olmasa da dikkate alınması gereken ihtimaller arasındadır ve hâkim sınıfın diğer kanadı bu ihtimal karşısında çaresiz ve hazırlıksız durumdadır. Şayet bir seçim bozgunundan sonra iktidarın “demokratik yöntemlerce” değişiminin olmadığı bir senaryoda olası bir iç savaş karşısında rejimin paramiliter bir güce sahip olması gerçeği vardır. Keza bu gücün kullanılma aşamasına gelinirse Türkiye/Kürdistan halklarının ve daha genel olarak insanlığın çıkarları açısından oldukça korkunç bir şey ifade ettiğini söylemeye gerek bile yoktur. Aynı zamanda mevcut rejimin kitlesinin bir kısmının hali hazırda bir kısmının silahlandırıldığı gerçeğini ve ciddi bir kısmının da zaten silahlarının da bulunduğu ihtimalini göz önüne alırsak bahsettiğimiz olası senaryolarda tablo oldukça fecidir.

Burjuvazinin “Muhalif” Kanadından Yükselen Sesler

13 Mayıs'ta SADAT'ın önüne giden Kemal Kılıçdaroğlu ile SADAT gündeme düşmüş oldu. Kılıçdaroğlu yukarıda bahsettiğimiz SADAT'ın faaliyetlerinin sadece küçük bir kısmını dile getirmiş ve tekrar Tanrıverdi'yi inkâr eden pozisyona sokmuştur. Ancak genel olarak dikkat çeken şey CHP'nin göze çarpan endişesi SADAT gibi AKP-MHP'nin başını çektiği faşist rejim ile ilişkili olan gerici bir yapı sebebiyle “seçimin demokratik yollarla yapılmayacağından” endişe etmesidir. Hâkim sınıfın “muhalif” kanadının lokomotif gücü olarak CHP, SADAT'ın seçimlerde olası bir AKP bozgununda AKP lehine harekete geçeceğinden şüphelenmektedir. Pek tabi Kılıçdaroğlu hedefinin teröristler olarak adlandırdığı SADAT olduğu ve

rejimi de ilişkilendirdiği çıkışını da durduk yere yapmamıştır. Canan Kaftancıoğlu'na verilen hapis cezasından sonra Kılıçdaroğlu bir nevi hamlesini oynamış, hedefe bu sefer SADAT'ı ancak yine İslamcı faşist rejimi tekrar koymuştur.

Fakat burada düşünülmesi gereken bir diğer husus, SADAT'ın sadece seçimleri "gölgeleyeceği" meselesi değildir aynı zamanda, olası bir seçim yenilgisi sonrasında İslamcı/Türkçü faşist rejim, şayet iktidarı bırakmamak için her şeyi göze alırsa -ki bunu bir olasılık olarak akılda tutmak gerekir-, 15 Temmuz'da "kahramanlık" yapan ve bunu bilcümle Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'dan Kafkaslar'a kadar götüren SADAT'ın "engin" tecrübesinden yararlanmak isteyecektir. CHP bu senaryoların farkında olduğu için SADAT'ı bir "terörist yuvası" olarak gösteriyor, rejimin şu ya da bu düzeyde etkisi altında olan ve mevcut gidişattan rahatsızlık duyan kitlelerle "neyi desteklediğinizin farkında olun" mesajı veriyor, ve "Bu ülkede CHP var" diyerek, hakim sınıfta dahil olmak üzere, toplumdaki tüm muhalifleri kendi kanatları arkasında toplamaya girişiyor.

Miadı Dolmuş İki Kutuptan Çıkılma İhtiyacı

Mevcut rejimin senelerdir devam ettirdiği ve fazlaca gereksiz acıya sebep olduğu her türlü gerici uygulamalara kesin bir şekilde son verilmesi gerekmektedir. Bu durum karşısında ise CHP, ülkeye "gerçek demokrasiyi getirme" misyonunu üstlenmektedir. Seçimin demokratik yollarla yapılmasından kastedilenin aslında ne olduğu bir yana gerçek demokrasi denilen şeyin aslında neyi temsil ettiği ise ancak büyük çaplı başka çalışmaların konusu olabilir. Ancak şu hakikati kavramak can alıcıdır. *"Seçimler en fazla, ezilenlere, hangi ezenler grubunun onları soyup eziyet edeceğini seçme 'seçimini' verir!" [Cold Truth, Liberating Truth] [1]*

Tüm bu delilikten çıkış "gerçek demokrasi" peşinde koşmak veya "hesabı sandıkta ödetmek" değildir. Bir tarafta İslamcılık ve İslam'ın değerleri ile diğer tarafta Kemalizm'in değerlerinin bulunduğu kutuptan kesinlikle çıkılması insanlık ve gezegen

adına bir **zorunluluktur**. Bu iki kutbun aslında birbiriyle nasıl ilişki içerisinde olduğuna ve her ne kadar mevcut rejimin niteliğindeki şekliyle olmasa da CHP'nin önde geldiği ve hâkim sınıfın diğer kanatlarında da oldukça mevcut olan ve bu ülkenin kurucu ideolojisinin içinde olmazsa olmaz bir harç niteliğiyle bulunan dinin rolü göz ardı edilmemelidir. Bu iki kutup, diğer birçok yazımızda bahsettiğimiz üzere miadı dolmuş iki ideolojiye tekabül etmektedir. [2]

“Öncelikli olarak bu durum Türkiye’de yaklaşık 20 yıldır terör estiren AKP faşist rejiminin gökten zembille inmediği anlamına gelmektedir. İslamcı bir siyaseti kendisine kutup yıldızı edinen şimdinin rejimi, iktidarını kurmayı ve konsolide etmeyi kapitalizm-emperyalizmin temel dinamiği üzerinden gerçekleştirmiştir. 2002 yılında iktidara gelmesinden bu süreç içerisindeki politikalarına kadar ve 2015 itibariyle rejimini konsolide etmesi de dahil olmak üzere bütün bunlar kapitalizm-emperyalizmin temel çelişkisinin çok özgün bir yansımasından; iki miadı dolmuşların temelinden gelmektedir.” [3]

“Kemalizm ve İslamcılık arasında sıkışarak iki miadı dolmuşlar arasındaki bu çelişkiyi görememek siyasi bir felci de beraberinde getirmektedir. İslamcılığa karşı, Kemalizm’in miadı dolmuş toplum projesinin ve değerlerinin parlatılması veya tersine bunlara karşı bir diğer miadı dolmuş şeriatçılık ve ümmetçilik konseptinin parlatılması ile, aslında iki kutbun da toplumda daha geniş nüfuz alanları bulmaya devam etmesi sağlanmaktadır.” [4]

Dünyanın tamamında kendini acil bir şekilde hissettiren devrim ihtiyacı karşısında bu gibi miadı dolmuş kutuplar ekseninde toplumun kutuplaştırılmasındansa çok net bir şekilde insanlığın ve gezegenin devrim için pozitif kutuplaştırılmasına **acil** bir şekilde ihtiyacı vardır. Bu gibi gerici rejimleri dünyanın her yerinde var eden kapitalist-emperyalist sistemin, işleyişinin ve fonksiyonunun meşruluğunun sorgulanması ve nihai hedefi komünizm olan bir devrim için, Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizm

temelinde örgütlenilmesi **acil bir ihtiyaçtır ve mümkündür**. Bu, rejimden ve onun insanlık dışı uygulamalarından bıkip usanan herkesin **sorumluluğudur**.

[1]

<https://yenikomunizm.com/bir-devrime-ihtiyacimiz-var-daha-azina-degil-bu-sistem-alti-ndaki-secimler-asla-hicbir-seyi-degistirmeyecek/>

[2] İki miadı dolmuşlar Bob Avakian'ın *Tüm Tanrılardan Kurtulun!* adlı eserinde keskin bir şekilde ortaya koyduğu dinamik bir kavramsallaştırmadır, bu en özet haliyle: “Buradaki çekişmede bir yanda Cihad diğer yanda McDünya/McHaçlıSeferi’ni görürüz, bunlar insanlığın sömürgeleştirilen ve ezilen ve tarihsel olarak miadı dolmuş katmanlarına karşı, emperyalist sistemin tarihsel olarak miadı dolmuş egemen sınıfı şeklinde bulunurlar. Bu iki gerici kutup birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu “miadı dolmuşlardan” birinin yanında yer alırsanız, en sonunda ikisini de güçlendirirsiniz.”

[3]

<https://yenikomunizm.com/gerici-talibanin-iktidari-ele-gecirmesinin-ardindan-turkiye-ozgulunde-iki-miadi-dolmuslari-degerlendirmek/>

[4]

<https://yenikomunizm.com/gerici-talibanin-iktidari-ele-gecirmesinin-ardindan-turkiye-ozgulunde-iki-miadi-dolmuslari-degerlendirmek/>

Kürtaj Hakkının Aciliyetine Dair 10 Gerçeği Biliyormusunuz?

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı riseup4abortionrights.org inisiyatifine aittir. 7 Şubat 2022 tarihinde ayrıca revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Kadınlara ve

haklarına yönelik dünya çapında yoğunlaşan azgınca saldırıların ve bütün bu baskıya karşı tüm insanlığın kurtuluşu için yürütülecek bilimsel temelde bir mücadelenin önemi doğrultusunda aşağıdaki yazıyı okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: [DID YOU KNOW? 10 FACTS ABOUT THE ABORTION RIGHTS EMERGENCY! | revcom.us](https://revcom.us)

[1] Yüksek Mahkeme, kadınların ülke çapında temel kürtaj hakkını belirleyecek dönüm noktası niteliğindeki dava ile Roe v. Wade'i 2022 baharının sonuna kadar yok etme veya bozma yolunda ilerliyor. Yüksek Mahkeme, *Dobbs v. Jackson Kadın Sağlığı Örgütü* adlı bir davada, Mississippi'de anayasaya aykırı 15 haftalık kürtaj yasağını onaylayıp onaylamamayı değerlendiriyor. 1 Aralık 2021'deki duruşmada, Yargıtay Yargıçlarının muhafazakar çoğunluğu bu kürtaj yasağını destekleme eğilimlerini belirttiler.

[2] Yüksek Mahkeme Roe v. Wade davasını bozarsa, 21 eyalet kürtajı derhal yasaklayacak veya ciddi şekilde kısıtlayacak! Bazı eyaletlerde Roe'dan önceki kürtajı suç sayan yasalar yürürlükte. Diğer eyaletlerde de kürtaj karşıtı fanatikler, şu an Roe tarafından uygulanması engellenen kürtaj yasaklarını onaylamış durumdalar. Eğer Roe düşerse, tüm bu yasalar derhal yürürlüğe girer. Örneğin Ohio, hamileliğin beş veya altı haftasında kürtajı yasaklayacak ve Alabama'da kürtaj yapan doktorlar ömür boyu hapis cezasına çarptırılabilir.

[3] Teksas'ta, üreme çağındaki yaklaşık yedi milyon kadın 1 Eylül 2021'den bu yana neredeyse tamamen kürtaj yasağı altında yaşıyor.

Texas Kürtaj Yasağı (SB8), hamileliğin yaklaşık altı haftasından sonra -yani çoğu kadın hamile olduğunu bile bilmeden çok önce- tüm kürtajları yasaklamaktadır. Yasa, tecavüz veya ensest için bir istisna gözetmiyor ve kürtaj karşıtı yasa dışı infazcılar tarafından uygulanıyor.

[4] 2011'in başı ile 30 Nisan 2021 arasında 566 kürtaj kısıtlaması yasalaştı. Bunlar arasında kadınları kürtajdan önce 24 saat veya daha uzun süre beklemeye zorlamak, çocukları ebeveynlerine söylemeye zorlamak, kadınları tıbbi açıdan gereksiz sonogramlara zorlamak, doktorları kadınlara sözde kürtaj riskleri hakkında dürüst olmayan senaryolar okumaya zorlamak dahildir. (Kürtaj, doğumdan yaklaşık 14 kat daha güvenlidir!)

[5] Altı eyalette sadece bir kürtaj kliniği var! (Kentucky, Mississippi, Missouri, Kuzey Dakota, Güney Dakota ve Batı Virginia.)

[6] Kürtaj kısıtlamaları yoksul kadınları -özellikle de Siyahi ve diğer beyaz olmayan kadınları- sert bir şekilde etkiledi. Mississippi'de kürtaj yaptıran kadınların %80'i siyahi. Bu arada Siyah kadınların hamilelikle ilgili bir nedenden ölme olasılığı beyaz kadınlara göre tam üç kat daha fazla! Louisiana'da kürtaj yaptıranların %74'ünü beyaz olmayan kadınlar oluşturuyor.

[7] Hristiyan faşistler, kürtaj kliniklerine girerken kadınları ve klinik personeli her yerde taciz ediyor ve ayıplıyor. Kadınları acımasızca "katiller" olarak adlandırıyorlar, kadınlara ayıp ve yalan söylüyorlar ve istemedikleri çocukları olması için onlara baskı yapmaya çalışıyorlar.

[8] Kürtaj karşıtı faşistler tarafından 11 kürtaj doktoru ve diğer klinik personeli katledildi.

[9] Kürtaj hizmeti sunan kliniklere ve klinik personeline karşı binlerce şiddet eylemi gerçekleşti; buna klinik bombalamalar, insan kaçırmalar ve tehditler de dahildir. Yalnızca 2018'de 1.369 şiddet eylemi bildirildi. Ulusal Kürtaj Federasyonu, 2020'de ülke çapındaki kliniklerin "2019'dan itibaren vandalizm, saldırı, ölüm tehditleri/zarar verme tehditleri, takip ve sahte aletler/şüpheli paketlerde artış"

yaşadığını bildirdi.

[10] Kürtaja yönelik saldırının arkasındaki teokratik hareketin özü aynı zamanda doğum kontrolünü, LGBTQ haklarını, boşanmayı ve çok daha fazlasını ortadan kaldırmayı amaçlıyor.

Tüm bu gerçeklere dair kesitler **RiseUp4AbortionRights.org** adresinde mevcuttur.

Kadınlara yönelik bu saldırıyı yenmek için sokaklarda kitlesel, kararlı ve cesur siyasi mücadeleyi görmezden gelinemeyecek düzeyde seferber ederek mücadeleye katılın! Bu bilgi formunu çıktı alın ve çevrenize yayın. **RiseUp4AbortionRights.org** adresini ziyaret edin ve “**Yüksek Mahkemenin Kadınların İnsanlığını İnkâr Etmesine ve Haklarını Yok Etmesine İzin Vermiyoruz!**” bildirisini okuyun, imzalayın ve yaym. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü’nde ülke çapında sokaklara çıkın!

İran’daki Tüm Siyasi Mahkumlar İçin DERHAL Adalet ve Özgürlük Talep Ediyoruz!

Ekim 2020 ile birlikte İran İslam Cumhuriyeti’nin (İİC) acımasız rejimi tarafından İran’daki siyasi ve sosyal aktivistlere karşı yeni bir yaygın, kanunsuz ve meşru olmayan bir baskı dalgası başlatıldı. Tutuklananlar arasında işçi hareketi destekçileri, öğretmenler, öğrenciler, toplumda öne çıkan aktivistlerin aileleri, Bahai dini mensupları, gerici İİC’ye karşı uzun zamandır veya bir süredir mücadele yürüten çeşitli liberal, radikal ve devrimci muhalifler ve ezilen Kürt ulusu direnişçileri yer alıyor.

Bu tutsakların pek çoğu herhangi bir suçlama ya da yargılama olmaksızın hapishanede tutuluyor, en az bir kişi de (Tahran Öğretmenler Merkezi Sekreteri) “devletin güvenliğini hiçe sayan gizli anlaşma” ile suçlanarak iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Pek çok kişi bilinmeyen suçlamalar veya avukatlara erişim hakkı olmaksızın tutuklanmış durumda. Bu durum insan haklarının ve temel yasal haklarının ihlali anlamına geliyor. Tutuklular hapis cezasının, işkence, infaz ve ölümlerin yanı sıra şimdi de koronavirüs pandemisi ile yüzleşmek durumunda kalıyor. Bu siyasi tutuklulardan bazıları oldukça kötü bir namı bulunan, bir işkence ve ölüm merkezi olan Evin Hapishanesinde tek başlarına hapsedildiler; bu kişilere İİC tarafından sebepsiz yere el konulan Alman (ve diğer ülkelerden) pasaportları olan, çifte vatandaşlığı bulunan kişiler de dahil.

Bu baskınlar İran’ı sarsan Kasım 2019 ayaklanmasının birinci yıl dönümüne çok yakın bir zamanda gündeme geldi. İİC, İran içindeki bu isyanın anmasını planlayan direniş güçlerinden korkuyor. Muazzam enflasyon, yüksek işsizlik ve acımasız ABD yaptırımlarının getirdiği sert ekonomik gerileme sonucunda başlayan kitlesele protestolar, 2019’da İran genelinde 100-200 büyük ve küçük şehri sarmıştı. İslami rejim yalnızca toplu tutuklamalarla değil, aynı zamanda tazyikli suyla, göz yaşartıcı gazla, çatılardan ateş açarak, helikopterlerle ve polis güçleriyle de karşılık verdi. Bazı protestocuları yakın mesafeden veya kaçarken vurdular. Tahminlere göre çocuklar da dahil olmak üzere yüzlerce kişi katledildi, binlerce kişi yaralandı ve raporlar doğrultusunda yaralılarla dolup taşan hastanelerde insanlar tutuklandılar. İİC, protestoculara yönelik ölümcül saldırılarının gerçek kapsamını gizlemek için internet erişimini kesti.

Eğer İran’ın modern tarihi bize bir şey göstermişse, o da İran halkının baskıcı rejimlere karşı nesiller boyu sürdürdüğü önlenemez kahramanlık ruhudur. 1953’teki CIA darbesine direnen halk; ABD kuklası Şah Pehlevi’nin kanlı yönetimini 1979

devriminde devirmişti; sonrasında ABD'nin yardımıyla iktidarı ele geçiren bir teokrasiye karşı 40 yılı aşkın bir süredir defalarca ayaklandılar. 1988'de İİC on binlerce siyasi tutukluyu katletmeler de, nesiller boyunca zorla dayatılan başörtüsü ve ortaçağ şeriat yasalarını reddettikleri için insanlar hapsedilip işkence görseler de direniş halen devam ediyor.

ABD Dışişleri Bakanı Pompeo gibi ABD emperyalistlerinin, İran'daki halklara yaşattıkları acılar ortadayken konuşma hakları YOKTUR. Yıllarca süren şiddetli ABD yaptırımları, İran'da 80 milyondan fazla insanın bedenini ve ruhunu paramparça etti. Halkı yiyecek, ilaç, kitap, yakıt ve diğer günlük ihtiyaçlardan mahrum ettiler; bununla birlikte İİC'ye karşı herhangi bir muhalefeti "ABD emperyalizmine destek" olmakla suçladılar.

Trump/Pence faşist rejiminin İran'a yönelik son tehditlerine bir bakalım; Trump emriyle İranlı General Kasım Süleymani'nin Ocak 2020'de öldürölmesi ve şimdi de üst düzey İranlı nükleer bilimci Moshen Fakhrizadeh'in şüpheli cinayeti ABD'nin alçakça saldırılarından biridir. Bu eylemler, İİC'nin belirsiz "ulusal güvenlik" ve "yabancı müdahalesi" suçlamalarıyla kendi yönetimine karşı her türlü muhalefete karşı girişimlerini hızlandırabilir.

ABD ve İİC rejimlerinin kendi çıkarları var; ancak bu ölkelerin halklarının da ayrıca kendi çıkarları var. Hayatları ve itibarları öölümcöl ve mutlak bir tehlike içinde olan İran'ın siyasi tutuklularıyla birleşmek ve onları savunmak dünyanın her yerindeki halkların çıkarıdır. Tüm sosyal ve politik hareketler arasında, ABD'deki halkların İİC tarafından yürütölven bu iğrenç baskıya ve ABD hükümetinin İran halkına çok daha korkunç acılar getirecek herhangi bir savaş hamlesine aktif olarak karşı çıkmada ve bu baskıya karşı tutuklularla birleşme konusunda özel bir sorumluluğı bulunmaktadır. İran'ın içinde ve dışındaki İİC'ye ve ABD'ye karşı tüm siyasi protestocuları destekliyoruz.

İranlı siyasi tutukluların acil adalet ve özgürlük çığlıklarının her bir yeni dalgasına katılıyoruz. Yeni zulümler ve ölümler gelmeden insanları kurtarabilmek için mücadeleye başlıyoruz. İran'daki tüm siyasi tutukluları her bir kodes boşalana dek derhal serbest bırakın.

Bu açıklama Carol Downer ve Dolly Veale (Kasım 2020) tarafından başlatıldı. Bu dayanışma bildirisini imzalamak, bu çabaya katılmak veya daha fazla bilgi almak için lütfen aşağıdaki adrese e-posta gönderin:

FreeIransPoliticalPrisonersNOW@gmail.com

Önerilen Dayanışma Eylemleri:

*Yukarıdaki beyanı onaylamanızı/imzalamanızı, dağıtmanızı veya medyaya ve üyesi olduğunuz kuruluşlara ulaştırmanızı tavsiye ederiz.

Daha fazla bilgi için ***FreeIransPoliticalPrisonersNOW@gmail.com*** adresinden bize e-posta gönderin.

*İnsan hakları çabalarının bir parçası olarak İran'daki bu siyasi mahkumların serbest bırakılması için insan hakları kuruluşları ve yasal kuruluşlarla (Uluslararası Af Örgütü, ACLU, Ulusal Avukatlar Birliği, vb.) irtibata geçin.

*İİC ve ABD'nin siyasi baskısını ve İran'daki diğer suçları ortaya çıkarmak için Zoom üzerinden ve Facebook'tan toplu film gösterimleri düzenleyin (Örnek: Taghi Amirani'den *"Coupe 53"*, Jafar Panahi'den *"Taksi"*, Jeff Kaufman ve Marcia Ross'dan *"Nasrin"* vb.)

*Ayrıca 1988 yılında İran'da siyasi tutukluların katledilmesi üzerine şu kitabın okunması ve tartışılması organize edebilir:

"Bir Katliamın Sesleri: İran'da Anlatılmamış Yaşam ve Ölüm Hikayeleri", 1988, Düzenleyen: Nasser Mohajer

*ABD'nin savaş girişimlerine karşı ve İranlı siyasi tutukluları desteklemek için İran'a karşı protestolara katılın. 10 Aralık – Uluslararası İnsan Hakları Günü'nde protestolara katılın, pankartlar hazırlayın ve kültürel etkinlikler düzenleyin.

*Alman hkmetinden Alman-İran ifte vatandaşlığı olan ve İran hapishanelerinde işkence odalarında yer alan insanları serbest bırakılmasını talep edin.

Alman Başkonsolosunun Los Angeles'taki iletişim bilgileri 6222 Wilshire Blvd, Unit 500, Los Angeles, CA 90048'dir. Telefon: +1 323 930 2703.

New York'ta 871 United Nations Plaza, New York, NY 10017. Telefon: +1 212 610 9700.

İran Dışışleri Bakanlığı'na protesto mektubunuzu yazın ve İran'daki Tüm Siyasi Mahkumların şİMDİ Serbest Bırakılmasını talep eden bir Twitter kampanyası başlatın!

Adres: Tahran Eyaleti, Tahran, Bölge 12, Emam Khomeyni Caddesi , 11369 14811, İran

Telefon: +98 21 6115 0000

İran Dışışleri Bakanlığı (@IRIMFA_EN)

Avrupa Konseyi – İnsan Hakları Komiserliği Ofisi

67075 Strasbourg Cedex – FRANSA. Tel: +33 (0) 3 88 41 34 21 – Faks: +33 (0) 3 90 21 50 53

E-posta: commisioner @ coe.int @CoESpokesperson

Diyanet Hutbesinin Gerçek Yüzü ve İktidarın Yol Haritası

Editörün Notu: Aşağıdaki makale, bir okurumuz tarafından web sitemize bu hafta iletilmiştir. Dünyanın ve bulunduğumuz coğrafyanın gerçek çelişkilerinin analizi ve çözüm önerilerine ilişkin sizlerin de görüş ve katkılarını önemsiyoruz. Çalışmalarınızı info@yenikomunizm.com adresimize iletebilirsiniz. Takipçilerimizin dikkatine sunarız.

Din, belirli toplumsal ilişkilerin ürünüdür. Toplumsal ilişkiler geliştikçe ya da değiştikçe dinler de buna göre şekillenir. Buna dair insanlığın uzun tarihi serüveninde binlerce örnek sıralayabiliriz. Aynı zamanda tarih bir nevi dinler mezarlığıdır. Bazı toplumlar yahut bazı şartlar ortadan kalkınca dinler ve inançlar da ortadan kalkmıştır.

İlk inançlar doğada bilinmeyen olaylara karşı çeşitli mitler ve ritüeller geliştirdi. Bugünkü tek tanrılı dinlerin kökeni çok tanrılı dinlerdir. Ulus devlet öncesi din, eski toplumlarda topluma ve bireye yön veren, doğrudan devlet işlerine müdahale eden, karar veren bir üst yapı kurumuydu. Tarihte burjuvazinin yaptığı en radikal devrim olan 1789 Fransız Devrimi ile birlikte en geç bu tarihten itibaren, başta bilim, teknik ve bunlar temelinde gelişen üretim ilişkileri ve bunlara denk gelen fikirler, kültür, sanat ve başka bir dizi husus, dinin toplumdaki rolünü kısmi biçimde gerilettiler. Fakat üretim ilişkilerinde köklü bir değişim olmadığı için din, kapitalist toplumların birleştirici çimentosu olmaya devam etti ve etmektedir. Peki bu nasıl bir çimentodur ve toplumu nasıl birleştirir?

Napoleon Bonaparte'ın sözleriyle anlatacak olursak, "Toplumun üst katmanları eşitsizlik olmadan var olamaz. Eşitsizlik onu

meşru kılan bir ahlak olmaksızın sürdürülemez. Ve bu ahlak da din olmadan sürdürülemez.” Sömürü ve baskının meşhur temsilcilerinden Napoleon gibi birisinin bu açık sözlülüğünü Marx daha da derinden ele almakta ve şu uyarıyı yapmaktadır:

“Nasıl ki dinde insan kendi beyninin ürünü olan şeylerin egemenliği altına girmişse, kapitalist üretimde de, insanoğlu, kendi ürettiği şeylerin hükmü altına girer.”

Kapitalist-emperyalist devletlerin yönetim biçimleri, özünde her ne kadar burjuva diktatörlüğü olsa ve şeklen burjuva demokrasisi, faşizm ve hatta teokratik biçimler şeklinde çeşitlilik gösterse de, yöneten hakim sınıfın fikirlerinin temelinde toplumun farklı sınıflarının meşrebi doğrultusunda idealizm, kaba anlamıyla metafizik ve din yer alır.

Bu sistem altında din ve devlet işleri neden birbirinden ayrılamaz?

Dünyaya hakim olan kapitalist-emperyalist üretim ilişkileri üzerinde varlığını sürdüren burjuva demokrasileri din ve devlet işlerinin ayrı olduğunu iddia ederler ancak vatandaşlarından “Kilise vergisi” almaktan, hatta Vatikan’a koşup, Papa’nın eteğini öpmekten geri kalmazlar. Üst sınıflar, tıpkı yukarıda Napoleon’dan aktardığımız sözleri teyit edercesine bugün bile toplumun birlikte ürettiğini gasp etmekte, özel mülkiyeti pekiştirmekte ve dini, bu ilişkilere uyumlu hale getirmektedirler. Görüldüğü gibi halkın büyük bedeller ödeyerek başından defettiği krallıklar ve yıktıkları imparatorlukların yerine şimdi diğer bir biçimiyle burjuva sınıfı oturmaktadır.

Bu ülkelerden biri olan Türkiye de yüz yıl önce, teokratik Osmanlı Devlet aygıtının çöktüğü bir ortamda, ala ve vala ile ilan edilen cumhuriyet, büyük iddialarla din-devlet işlerini sözde birbirinden ayırdı ve bu durum yasalaştırıldı. Oysa Napoleon hayranı olduğunu gizlemeyen Mustafa Kemal, dinin çimento rolünü gayet iyi bilmekteydi. Tarikatların rolünü

küçültmek ve inşa ettiği Türk ulus devletine hizmet etmek için Diyanet İşleri'ni kurdu. Bu yeni kurumun fonksiyonu ve görevi Kemalist İslamı topluma kabul ettirmektir. Ama aynı zamanda Osmanlı'dan devralınan azınlıkları İslamlaştırma uygulamaları Cumhuriyet döneminde de devam etti. "Laik" cumhuriyet bu coğrafyada yaşayan diğer halkları (ve bunların sahip oldukları farklı inançları) Kürtleri, Ermenileri, Lazları, Çerkesleri, Romenleri ve diğerlerini Türk kimliğine büründürerek, onların eline tutuşturduğu ve adına "Nüfus Cüzdanı" dediği belgenin din hanesine, "İslam" (Sünni) diye kayıt düşmekten de imtina etmedi.

Kemalist sınıf ve onun ideolojisi, işbirliği içerisinde olduğu emperyalistlerden devşirdiği güdük, tek yanlı aydılanmacı fikirlere dayandı. Dini ortaya çıkaran koşulları değiştirmek yerine devletin kurduğu diyanet, devletin resmî ideolojisinin bir uzvu haline getirildi. Sömürüye dayanan üretim ilişkilerinden çıkan tüm çelişkileri dipçikle, diyanetle ve devletin resmi ideolojisinin milliyetçilik ve devletçilik gibi diğer unsurlarıyla bastırdı. Kemalist rejimin "sekülerizmi", içinde bulunduğu çelişkilerden dolayı tarih sahnesine çıktığı andan itibaren güdük kaldı ve karşıtlık içerisinde olduğu siyasal islamı güçlendirdi. Devletin yönetim biçimi ve burjuva sınıfın çıkarları üzerine, siyasal islamla olan çelişkileri ve mücadelesi, toplumu sürekli olarak kendisiyle İslamcılar arasında, yani iki miadı dolmuş düşünceler arasında -bir tarafta Batı Kapitalizmi öte yanda feodal çağdan arda kalan İslami gericiilik arasında- kutuplaştırdı.

Peki bu kısa tarihi arka planı göz önünde tutacak olursak, iktidardaki İslami gerici faşist AKP'nin ve onun Diyaneti'nin son yaptığı çıkışlar neyin nesidir? Bugün kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerinin doğası gereği dünyada yaşanan krizler, üstüne üstlük insanlığın tepesine çöken Covid-19 virüs salgını ve tüm bunların beraberinde yaşanan siyasi ve iktisadi buhranı AKP bir fırsata dönüştürmek istiyor. 2002'den beri adım adım, köşe köşe tüm toplumun

üzerine giydirilmek istenen İslami “deli gömleğini” şimdi fırsat mı fırsat olarak telakki ediyor.

Diyanet ve hutbeleri neyi hedeflemekte?

Diyanet’e burada büyük görevler düşmektedir. Devasa bütçesiyle ve bünyesinde 200 bine yakın çalışanıyla, devletin resmi ideolojisini en altakilere ulaştırmak ve devlete şükür etmelerini sağlamak için, Diyanet bu görevi tüm gücüyle yerine getirmektedir. Bu görevin esas ve belirleyici hedefinde kadınlar bulunmaktadır. Zira bütün dinlerde olduğu gibi İslamiyet de patriyarkal ilişkileri savunur ve bunları sürekli pekiştirir. AKP rejiminin kadının üzerindeki çok yönlü baskısı, sömürü düzenini sürdürebilmelerinin temel yönlerinden biridir. Bundan dolayıdır ki, Diyanet her fırsatta kadınlara saldırır.

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Erbaş’ın, Ramazan ayının ilk Cuma hutbesinde koronavirüs bahane ederek yaptığı konuşma, ilkin toplumun en azınlıkta olan kesimlerinden eşcinselleri ve ardından da toplumun yarısını oluşturan kadınları doğrudan hedef almaktadır. Bu sözde akademik ünvan sahibi engizisyon papazlarını andıran zat ne diyor? Hatırlayalım.

“İslam zinayı en büyük haramlardan kabul ediyor. Lûtîliği, Eşcinselliği lanetliyor. Nedir bunun hikmeti. Hastalıkları beraberinde getirmesi ve nesli çürütmesidir, bunun hikmeti. Yılda yüzbinlerce insan gayri meşru ve nikahsız hayatın İslami literatürdeki ismi zina olan bu büyük haramın sebep olduğu HIV virüsüne maruz kalıyor.”

Amerika’daki Hristiyan faşist Evejanlist din adamlarının eşcinsellik ve kadın karşıtı nefretlerini aratmayan bu Diyanet hutbesi kesinlikle bir tesadüf değildir. Topluma İslami deli gömleği giydirilecekse işe ilkin kadınlara saldırı ile başlanır. Çünkü bu kara salyanın bütün denklemi şu gerici dünya görüşü üzerine bina edilmiştir:

”Kadını boyun eğmeye ve itaate zorlamak isteyen bu gerici

haraketlerin önemli bir parçası cinsellikle ilgili gerici ve bağınaz bir bakış açısı ve 'evlilik yatağının' kutsallığının korunmasıdır. Bu gerici saldırıyla ilgisi olan ve hatta bu saldırının merkezi bir parçası olan bir olgu da, eşcinsellerin ve eşcinselliğin 'doğal olmayan', 'günahkâr' ve kutsal aileye karşı olduğudur."

Öte yandan bu karanlık hutbenin bir diğer özelliği ise şudur: Koronavirüs salgını vesilesiyle, tamamen gerçeğe dayanan ve sürekli test ederek kendisini kanıtlayan bilimin tartışılmaz otoritesi, gerici çevrelerde dahi hissedilmeye ve altan alta homurdanmalara neden olmaktadır. Bir yandan bilime duyulan ihtiyaç ile bir yandan Diyanet'in ve dinin güme giden otoritesi toplumda gözle görülür bir çelişkiye işaret etmektedir. Bilimin gündem olması, halkın bir kısmının nezdinde bu devasa bütçeye sahip, halkın çıkarlarını göz etmeyen bu kurumu sorgular hale getirmiştir. Neredeyse üzerine düşen gerici görevleri böylesi bir anda yerine getirememeye telaşı içerisinde olan ve haliyle atıl duruma düşen Diyanet'in başının, kadınları ve LGBTQ bireylerini "hastalığın kaynağı" olarak lanse etmesi, bir kez daha bilim karşısındaki acizliklerini ve kinlerini göstermiş oldu.

Ankara Barosu'nun bu gerici ve küstah hutbeye karşı aldığı tavır son derece yerinde ve doğru bir tavidir:

"Şaşkınlığımız; sesi çağlar öncesinden gelen bu şahsın, bir devlet kurumunun başında oturup söylemini kutsal sayılan değerler üzerine inşa ederek halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmesindeki kan kokan cüreti sebebiyledir. Aldığımız ibretse, anılan şahsın içinde bulunduğu takvim yılında yaşamasına rağmen bundan sekiz-dokuz nesil önceki büyükleriyle aynı zihinsel ve dogmatik sınırlara sahip olmak için insan onuruna karşı gösterdiği büyük direnişten kaynaklanmaktadır. Görevde olduğu süre boyunca çocuk tecavüzcülerine gözlerini kapatıp kadın düşmanlığının manevi zeminini dini söylemlerle meşrulaştırma çabası karşılığında maaş alan Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın deprem, LGBTİQ+, kadın ve çocuk

söylemlerine rağmen halen görevde kalması durumunda, sonraki konuşmasında halkı ellerinde meşalelerle meydanlarda 'cadı' diye kadın yakmaya davet etmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Anılan şahsı ve ona hak veren zihniyeti büyük bir şaşkınlık ve ibretle kınadığımızı tüm kamuoyuna saygıyla arz ederiz."

Ankara Barosu her ne kadar bu doğru tavrın ardından, hakkında açılan soruşturmaya ilişkin Kemalist fabrika ayarlarına geri dönerek, "anayasaya ve dine olan saygısını" dile getiren çelişkili bir açıklama yayınlamış olsa da ilk verdiği tepki doğru ve desteklenmesi gereken bir tepkiydi.

Diyanet'in başı tarafından yayımlanan Hutbe'nin kan kusan cüretinin nereye dayandığı Erdoğan'ın söyledikleriyle birlikte bir kez daha kendisini gösterdi: **"Diyanet İşleri Başkanımıza yapılan saldırı devlete yapılan saldıridir."** Bu sözler, üzerinde durduğu sistemin doğası gereği devletin ve Diyanet'in etle tırnak gibi olduğunun bir kez daha ispatıdır. Zira bu cüret, kapitalist-emperyalist sistemin dünya çapında yürüttüğü ırkçı, milliyetçi, dinci siyasetin üzerinde yükselmektedir.

Yeni Komünizm'in mimarı Bob Avakian'ında da belirttiği gibi, **"Yalnızca gerçek bir devrim, radikal derecede farklı ve çok daha iyi bir dünyayı hedefleyerek bu sistemi devirecek bir devrim kitlelerin ve insanlığın tümünün temel çıkarları doğrultusunda gerçek çözüm getirebilir. Ve bunun gerçekleşmesine yönelik bir şansımızın olabilmesi, dünyayı anlama ve onu değiştirebilme yolunda tutarlı, bilimsel bir yaklaşımı gerektirir."**

AKP'nin "Milli Dayanışma

Kampanyası”, “Sosyal Devlet” Arzusu ve Gerçek Alternatif Üzerine

Tüm dünyada yayılan Covid-19 virüsünün Türkiye’de de, 11 Mart’ta ilk vakanın resmî olarak açıklanmasından sonra hızla yayıldığı ve ölü sayısının iki yüzü geçmekte olduğu görülmektedir. Daha ilk andan itibaren AKP, virüsün “teğet geçeceğini” iddia etmiştir. Medyatik yandaş şahıslarla, televizyon programlarında halkla dalga geçer gibi, “kelle paça içilmesi” önerilmiş, anti bilimsel lafazanlıklarla durumu normalleştirmeye çalışmıştır. Rejim, halkın sağlığını düşünmek bir yana, bu durumu fırsata çevirmenin yolları üzerine yoğunlaşmıştır. Erdoğan’ın duyurduğu ekonomik paketle bankalar ve büyük şirketlerin kurtarılması derdine düşülmüştür. An be an virüsün bulaşma riski altında olan işçiler, mahpuslar, göçmenler, işsizler ve evsizlerle ilgili hiç bir şey yapılmamıştır. Yunanistan sınırındaki göçmenlerin çadırları yakılmış ve hiç bir tedbir alınmadan kamplara doldurulmuştur. Mahkûmlar –özelikle de hasta mahkûmlar- adeta ölüme terk edilmiştir. Virüsle ilgili kurulan bilim kurulunun bazı üyeleri “Virüsün Allah’ın işi olduğunu ve doğal dengeyi sağlamak için yollandığını” iddia etmişlerdir. Halk, virüse karşı kendi imkânlarıyla bazı tedbirler alsa da, bunlar kısıtlı ve yetersiz düzeydedir.

AKP Hangi “Bizi” Temsil Ediyor?

Erdoğan son konuşmasında “Türkiye, her hal ve şart altında üretime devam etmek, çarklarının dönmesini sağlamak zorunda olan bir ülkedir” diyerek niyetini açıkça belli etmiştir. Bu çark, milyonlarca insanın sömürsü ve baskısı üzerine kuruludur. Koşullar ne olursa olsun sistemin işlemesi gerekir ve sistemin olası sendelemesi, hâkim sınıfın ister İslamcı kanadı isterse Kemalist kanadı açısından istenilir bir şey

değildir ve bu çelişkili de olsa, buradaki “biz”, sömürücü hakim sınıfların temsilinden başka birşey değildir!

Diğer taraftan ise bu çarkın dişleri arasında un ufak olan toplumun en altındakilerdir: Asgari ücretle yaşam mücadelesi veren işçiler, emeklilik ücretiyle kıt kanaat geçinenler, sürekli olarak ötekileştirilen ve dışlanan göçmenler, yarınsızlaştırılan yüz binlerce işsiz, cinsel baskıyı sürekli olarak gören kadınlar ve vebalı gibi görülen LGBTQ bireyler ve onlarca yıldır sistematik olarak baskı ve şiddete maruz kalan mazlum Kürt ulusu... Erdoğan'ın temsil ettiği hakim sınıflar şimdi tüm bu ayrım yokmuş gibi davranmaktadırlar. “Milli” kampanyalar başlatarak, şoven duyguları köpürtmekte ve toplumu “virüse karşı ulusal birlik” oluşturmak üzere seferber etmek istemektedirler. Böylece hem kendi rejiminin hali hazırdaki hegemonyasını devam ettirmek istemekte, hem de hakim sınıflar için önemli olan “çarkın” işleyişini garanti altına almaya çalışmaktadırlar.

Sosyal Devlet Efsanesi ve Emperyalist Talan

Erdoğan'ın “biz bize yeteriz” kampanyasına yönelik “eleştiriler”, adeta madalyonun diğer yüzünü göstermektedir. Birçok ilerici –hatta “sol”- çevrenin de dahil olduğu bu kutuplaşma, AKP'nin krizi yönetemediği, “devletin rolünü” oynayamadığı ve “halkın ihtiyaçlarını” karşılayamadığı serzenişidir.

Devlet bir sınıf egemenliği aracıdır ve AKP'nin bir fiil olarak halk düşmanlığı sadece virüs zamanı koşullarında değil, 17 senedir hüküm sürmektedir. AKP'nin İslamcı ve faşist rejimi sadece sömürücü ve baskıcı olan bu devlet aygıtını yürütmekle kalmamış aynı zamanda bu baskı ve sömürü ilişkilerini daha da derinleştirmiş, keskinleştirmiştir.

Devlet hangi sınıf tarafından yönetiliyorsa, derin olarak onun sosyal ilişkilerini yaşatır. Temelleri sömürücü ve baskıcı bir

sınıfa dayalı olan hiçbir devlet, halkın çıkarlarını düşünemez. Zira düzenin işleyişi devamlı bunun önünde bir engel teşkil eder. Buna bağlı olarak “sosyal devlet” anlayışı “sınıfların olmadığı”, en azından bir Rousseau’cu sözleşmeyle “birleştirildiği” bir arzu nesnesini çağırır. Fakat bu hep “olmayan şeyin arzusu” olarak kalır çünkü gerçek hayat, sosyalleşmeyi sınıf ilişkilerine ve bunların ürettiği fikirlere göre örgütler.

Erdoğan’ın Merkel’le ya da Macron’la mukayese edilmesinin altında yatan anlayış; “Avrupa’nın sosyal devletleri” ile yarışma arzusu. Halbuki Avrupa devletlerinin bu “sosyalleşmesi”, üçüncü dünya ülkelerindeki ter atölyelerinde gerçekleşen muazzam sömürü olmadan ve dünyanın küresel ölçekte talanı sağlanılmadan gerçekleşemez. Bu ülkeler kelimenin gerçek anlamıyla emperyalist ülkelerdir ve ellerindeki “zenginlik” tamamıyla sömürü ve baskı çarklarının dünya çapında işlemesi sonucunda birikir. Buralara bakınca “muasır medeniyet” gören ama talan düzenini görmeyenler, AKP’den daha büyük bir gericiliğin parçası olmak istemektedirler; bir asırdan fazladır süren savaş, talan ve sömürü üzerine kurulu emperyalist yağmanın!

Bu Sistem Halkın İhtiyaçlarını Karşılayamaz, Köklerinden Sökülüp Atılmalıdır

Covid-19’la dünya ölçeğinde yaşanan bu durum bize göstermektedir ki bu düzen halkın ihtiyaçlarını karşılayamaz. Çin’den Amerika’ya, Fransa’dan Almanya’ya kadar bütün ülkeler, halkın en temel ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, olası bir krizde tüm insanlığı ölümcül tehlikelerle karşı karşıya bırakmaktadır. Yaşanılanlar bizlere bir kere daha, bu düzenin insanlık için mümkün olan bir düzen olmadığını ve köklerinden sökülüp atılması gerektiğini göstermektedir. Bob Avakian’ın da dediği üzere:

“İçinde yaşadığımız kapitalizm-emperyalizm sisteminin temel doğası ve işleyiş şekli bunun nedenidir, sistem bu temel doğasından ötürü devamlı olarak dehşet üzerine dehşet üretmektedir. Ve temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da –eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya devrim yapacağız!” ((“Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç”, kaynak için: <http://yenikomunizm.com/bob-avakianin-mark-rudda-cevabi-1960lardan-cikartilacak-dersler-ve-gercek-bir-devrime-olan-ihhtiyac/>))

Kaynakça:

Ölümcul Alternatifler Arasında Kapana Sıkışmışlık

Emperyalizm ve Dinci Gericiliğin Çıkamaz Sokağı Sadece Devrim bu Koşulları Defedebilir!

Tunus’ta, gerici İslamcılar tarafından gerçekleştirilen son saldırı, haklı olarak korku ve nefrete sebebiyet verdi. Hâlbuki bize söylenen, bu tip caniliğe karşı tek kale burcunun; bir biri ardına işlediği suçlarla günümüz dünyasını himayesinde bulunduran, yerel ölçekteki diktatörler ve savaşlar aracılığıyla insanları parçalayan, işkenceden geçiren ve sömürü ağını bizlere dayatanlar olduğudur.

Ortadoğu’daki insanlar böylesi yaşam koşullarını bir gün daha yaşamaktansa ölmeyi yeğleyeli dört yıl oldu. İnsanlar bugün, iki kabul edilemez alternatifin karşısında kendisini felce uğramış ya da tuzağa düşürülmüş hissetmekteler: ya

defettikleri rejime geri dönüş ya da Ortadoğu'nun yerel işbirlikçilerinin yerine gelmek isteyen, halka karşı gaddar olan köktenci dinciler. İki kamp arasındaki bu çatışma yayılıyor, katliamlara yol açıyor ve emperyalist-kapitalist sistem egemenliğini sürdürdükçe, bu ölümcül dinamik devam edecektir. Neyse ki başka bir yol, komünist devrimin özgürleştirici yolu mevcut!

21. yüzyıl dinci köktencililiğini doğuran bu kapitalist sistemin kendisidir. Siyasal İslam, çürümenin, ikiyüzlülüğün, Batı tarafından ezilen uluslara yönelik empoze edilen aşağılanmanın, batıl inanç ve patriarkal düzenin hüküm sürdüğü Şeriat üzerine kurulu rejim tarafından yenileceği yalanlarını dile getirmektedir. Büyük batılı güçler, çıkarlarına denk düşmediği için çareyi bu siyasal akımı durdurmakta buldular lakin bugün için İslamcılık, Batı'nın ana ideolojik muhalefeti gibi gözükmekte ve bölgenin aktüel siyasi iklimini sarsmakla tehdit etmektedir. Barbarlıktan halkı koruma kisvesi altında, yüksek teknolojili bu barbarlar, Afganistan, Irak ve Mali'yi işgal edip, Pakistan, Yemen ve Libya'ya asker yollayıp insansız hava araçlarıyla yağmadan geçirip, bugün Suriye'ye bombalar yağdırarak, yakıp yıkmaktadırlar. Emperyalistler müdahaleler, istilalar, işgaller ve katliamlarla sadece İslamcılığı güçlendirmiş ve yayılmasına ruhsat vermiştir. Ve İslamcılar tarafından yapılan her kelle koparma ve insan kaldırma ise halkların Batı'yı sığınak olarak görmelerine ve kucak açmalarına ve dolayısıyla ezilmelerine neden olmaktadır. Hâlbuki büyük batılı güçler açık bir şekilde kamu görüşünü ve ordularını kapsamlı bir savaşa hazırlamaktadır.

Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da, Yemen'de ve bölgedeki başka ülkelerde, gerçek bir devrim olmaksızın halklar daha fazla gericilik, geri kalmışlığa dayanan ulusal aşağılanma ve haklarının yoksunluğu, İslamcıların yerlerini almak istedikleri, genelde Batı'ya boyun eğen siyasetçilerin sancaklarını "seçmeye" katlandıklarını görüyoruz. Bu kâbus, halklar başka bir toplum için mücadele etmek üzere başka bir

yol takip etmedikleri sürece, sadece daha kötüsüne neden olacaktır. Son senelerde gerçekleşen isyan kasırgası içerisinde, politik ve teorik reformizm ve dar kafalılık, ne hoşnutsuz gençliği ne de Ortadoğu'nun büyük yoksulluğu içerisinde yaşayan halkları harekete geçirmeyi becerebilmiştir.

Bugün tiksiniş siyasal tercihler önünde, yüzleştığımız sorunlar karşısında bilimsel temele dayalı, toplumu radikal olarak dönüştürecek ve geçmiş devrim deneyimlerinden ders çıkarabilecek bir projeyle cevap vermek zorundayız. İşte temel ilkelere ve farklı ülkelerin özgüllüklerine göre geliştirilmesi gereken yaklaşımlara dair birkaç örnek:

-Milyonlarca insanın devrimci eylemleri her türlü gerici güce meydan okumalı, onları yenmeli ve sadece monarşiye ve teokrasiye karşı değil aynı zamanda Ortadoğu'daki milyonlarca insanın hayatını New York, Paris, Londra ve Frankfurt'taki sermaye birikimine tabi kılan, kapitalistlerle toprak sahiplerinin egemenliğini gizleyen siyasal sistem yani formel eşitlikçi parlamento da söküp atmalıdır. Kitlelerin toplumu gerçek manada değiştirmeye katılabilecekleri bir sistem, açık tartışmaların olacağı, hemfikir olamayanların ifade özgürlüğü ile zenginleşeceği, insanların dini vecizelerini ve ateizm propagandalarını yapabilecekleri halkın siyasal ve kişisel haklarının korunduğu farklı bir sistem inşa edilmek zorundadır.

-Post-kolonyal Cezayir'den babalı oğullu Esat'a, oradan İran İslam Cumhuriyeti'ne kadar (Venezüella da dâhil), tecrübeler bize göstermiştir ki emperyalist dünya sistemi işleyişi içerisinde sıkışık bir biçimde ikamet edildiği müddetçe onu yıkmayı istemeyi beyan etmek boş bir öneridir. Gözünü petrol bürümüş ya da bürümemiş hiçbir halk, tüm zenginliğin toplumun ve dünyanın değiştirilmesine kullanılmadığı takdirde, kendi ilişkilerini özgürce yönetemez. Yeni bir ekonomik gelişim, emperyalist bağımlılığı parçalayarak dengeli bir şekilde, çevrenin toplu yıkımına derman olmak için, sürdürülebilir yeni

bir gelişim yoluna koyulmalıdır. Üretimim, kolektif yönetim kapasitesinin ve mülkiyetin, tüm toplumun çıkarları için olduğu gerçekten de yeni sosyalist sisteme kapıyı açmak zorundadır. Böylesi bir dönüşümü sağlamak, gerici sosyal güçlerin iktidarını kökünden kazımak ve canlı ve bağımsız bir ekonominin ortaya çıkmasına vesile olmak, devrim yapmaksızın mümkün değildir.

-Bu, insanlığın bilimsel ve sanatsal üretiminin daha iyisini içereceği ve köktenci gericilik kadar baskıcı emperyalist-kapitalist değerler ve ahlak karşında mücadele edecek, devrimci bir kültürün gelişmesine olanak tanıyacaktır. Bu kültür, bütün uluslardan halkların birleşmesine, farklı tarihsel toplumların geleneklerinden pozitif olanların alınmasına, öğrenme arzusuna ve toplumsal baharın gelmesine yol açacaktır.

-Çok sayıda Ortadoğu halkı güçlerini birleştirerek, kendilerini ezenlere karşı mücadele etmeli ve gerekli birlikteliğe erişmek için, Berberi, Kürt ve diğer ezilen azınlık milliyetler üzerindeki baskıyı ortadan kaldırmalı, ırkçı İsrail sömürgeciliğinden Filistin'i özgürleştirmelidir.

-Kadınların erkek egemenliği hükmündeki ataerkillikten, "modern" olduğu kadar ortaçağ yanlısı her türlü aşağılanmadan, küçük düşürmeden ve baskıdan kurtuluşu, haklı olarak bölgenin ve dünyanın fay hattı niteliğindedir. "Solcuların" büyük bir çoğunluğu bu engin potansiyeli, insanların haylice geri düşünceleriyle çatışmaya girmemek için talan ettiler. Bugün ve gelecek açısından, kadınların baskıdan kurtulma mücadelesi toplumun dönüştürülmesinin motor gücü olmak zorundadır.

-20. yüzyıl sosyalist devrimleri ve komünist devrimin 150 yıllık özgürleştirici tecrübeleri hakkındaki gerçekliğin gün gibi ağarması gerekmektedir. Geçmiş sosyalist devletler, insanlar arasındaki ilişkilerde, bugün mevcut olan her türlü devlet anlayışını geçen bir yol aralayarak, büyük ilerlemeler kat ettiler. Onların hatalarından, yanlışlarından olduğu kadar

başarılarından da, bir sonraki devrimci dönemde daha iyisini yapabilmek için öğrenmekle mükellefiz. Bob Avakian tarafından geliştirilen Yeni Sentez, bu sürecin tecrübelerinden almakla birlikte, komünizmin bir bilim olduğu ve sosyalist devrimin hedefine ulaştırılmasına dair yeni yaklaşımı daha net bir anlayışla ileri sürmüştür. Bu Yeni Sentez, uluslararası sahada artan oranda tartışmalara meydan vermektedir. Ortadoğu'da ve tüm yeryüzünde, devrimciler fikir çalışmalarında bunu göz önünde bulundurmalıdır.

Milyonlarca genç ve diğerleri isyan duygularıyla yüklüler. Köktenci İslamcılar bu yıkıcı hoşnutsuzluğu hiçbir pozitif yanı olmayan vizyona ve programa doğru kanalize ediyorlar. Gençlere ve sosyal çıtanın en altında bulunanlara olduğu gibi tüm sosyal tabakalardan gelen insanlara sunabileceğimiz; hedefin komünizm olduğu ve ülke ülke değiştirilebileceği bir dünya süreci içerisinde, insanlığın kurtarıcıları olarak dönüştürüleceklerinin mümkünlüğüdür. Bu dünya, birlikte çalıştığımız, ortak payda için mücadele ettiğimiz, herkesin topluma katkıda bulunabileceği ve ondan ihtiyacı oranında alabileceği kadar insanlığın layıkıyla yaşayabileceği bir biçimde olduğu, insanlar arasında bölünmenin artık olmadığı, birinin başkasının üzerinde ne hakimiyetinin ne de baskısının olmadığı, hırsızlığın artık olmadığı ve saygın biçimde ihtiyaçlarımızın sağlandığı ama gerçekten de dünyayı anlamak ve onu değiştirmeye yeltenmek için anlayışın hüküm sürdüğü bir dünyadır. Ortadoğu'nun kurtuluşu için vurulabilecek güçlü darbeler dünyanın her yerinde duyulacak ve tüm ezilenlere cesaret verecektir. Onların her yerde kız ve erkek kardeşleri var. Meksika'daki ayaklanmaları ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki baskı karşıtı mücadeleyi görmek kâfi.

Ben Ali ve Mübarek'in yıkılmasına neden olan kitle ayaklanması içerisinde, halk kitlelerinin dünyayı tümünden değiştirebileceklerinin ilhamını gördük. Bu bütün bir bölgeyi sallayarak, tüm dünyaya takdire şayan ve reel bir değişim mesajı yollamıştır. Eski siyasal düzen çatlamaya başladı ama

yeni ve radikal anlamda farklı bir devletin inşasının ihtiyacı hala anlaşılmadı. Eski ya da yeni biçimde, halk kitlelerinin karşısında ayaklandıkları adaletsizlikler ve korkuların daha kötüsü bugün mevcut. Eğer gerçek problemin ve çözümün gerçek bir güç doğurduğu anlaşılsaydı, bu sahici bir devrime olanak tanımaz mıydı? Bu özsel anlayışı barındıran, İslami illüzyonlara ve emperyalist realiteye tümüyle karşı olan, tüm ülkelerden ve bölgelerden geniş kitleleri, uzun vadede kendi gerçek düşmanları karşısında bir araya getirecek olan bir temsiliyet var. Bugün, git gide bölünen, ezilen ve umutsuz kılınan halkların bir arada toplanmasına hizmet edebilir. Buna, bu ölümcül aktüel dinamiği tersine çevirerek başlayabilir. Böylesi bir yolu takip etmek çok zor ve bu cinnetten kurtulmanın başka yolu yok.

Editörün Notu: Bu yazı, Tunus'taki Dünya Sosyal Formu için kaleme alınmıştır. Orjinal metne şu adresten ulaşabilirsiniz: <http://aworldtowinns.co.uk/>

Devrimci Ahlak Standartları: Devrimci Şiddet Üzerine Düşünceler

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki yazısı "*Kemiklerin Minberinden Vaaz Vermek: William Bennett'in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil*" başlıklı kitabının 3.bölümü olan "Günaha Son Vermek" içeriğidir. İlk kez *Revolutionary Worker*'ın 984.sayısında 29 Kasım 1998 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için: [RW ONLINE:Bob Avakian: Revolutionary Moral Standards \(revcom.us\)](http://www.revcom.us/)

“İnsanlar hangi noktadan bakarsa baksın, Amerika’da ahlaki bir kriz olarak adlandırılabilen bir şeyin var olduğu aşîkardır. Önemli ölçüde ‘geleneksel ahlakın çöküşü’ olarak belirtiliyor. Ancak buna verilecek yanıt -en azından ABD’deki insanların çoğunluğunun ve insanlığın ezici çoğunluğunun çıkarına olan cevabı- daha saldırgan bir “geleneksel ahlak” iddiası olmamalıdır, toplumu ve bir bütün olarak dünyayı kökten dönüştürme sürecinde ve bu sürecin önemli bir parçası olarak insanları kökten farklı bir ahlaka kazandırmak olmalıdır. Gereken şey gelenek’in zincirlerinin kuvvetlendirilmesi değil, kırılmasıdır.” – Bob Avakian

Clinton’ın görevden alınması etrafındaki iktidar mücadelesinin ışığında, Bob Avakian’ın ABD toplumundaki ‘ahlaki kriz’ üzerine 1996 tarihli makaleleri hem günümüze ışık tutmaktadır hem de içgöröleri kuvvetlidir. Bu önemli yazılar şunları içerir: “Kemiklerin Minberden Vaaz Vermek: William Bennett’in Erdemlerinin Altındaki Gerçeklik Veya Ahlaka İhtiyacımız Var Ama Geleneksel Ahlaka Değil” ve “Günah’a Son Vermek Veya Ahlaka İhtiyacımız Var, Ama Geleneksel Ahlaka Değil (Bölüm 2).” “Günah’a Son Vermek”ten aşağıdaki alıntıda komünist ahlakı ele almaktadır.

Bugünlerde ABD’de kendisini çok keskin bir şekilde ortaya koyan daha özel bir siyasi meseleyi ele alalım: Komünist ilkeler ve komünist ahlak ölüm cezasına -devlet tarafından yürütölen infazlar meselesine- nasıl uygulanır? Genel olarak siyasi iktidar meselesinde olduğu gibi, komünistler bu meseleyi soyut olarak değerdendirmezler, ancak şu veya bu sınıfın egemenliğı açısından ve temel olarak “4 Bütünlerin” başarılmasıyla bağlantılı olarak değerdendirirler.

Komünistler, ölüm cezasının burjuva devlet tarafından

kullanılmasına karşı çıkarlar, çünkü bu ceza ezici bir çoğunlukla ezilen kitlelere karşı burjuvazinin diktatörlüğünü güçlendirmek için kullanılmaktadır, baskı aygıtını güçlendirmek için ve bir kez daha ezici bir biçimde ezilen kitlelere karşı olarak ve statükoya karşı çıkanlara yönelik daha baskıcı bir siyasi atmosfer yaratmak için kullanılmaktadır. Bu durum, burjuva devletin egemenliğinin siyasi rakiplerini ve özellikle devrimci muhaliflerini temizlemeye çalıştığı yerlerde yoğun bir şekilde ifadesini bulur.

Öte yandan komünistler, proletarya diktatörlüğü altında bazı insanların idam edilmesinin -özellikle de halka karşı korkunç suçlar işleyen eski düzenin temsilcilerinin- idam edilmesinin olumlu olduğunun farkındadırlar. Çünkü bu durum, halk kitlelerinin başlarını tam olarak kaldırmalarının, eski devlet mekanizmasını parçalamalarının, kendi siyasal iktidar biçimlerini ve organlarını kurup geliştirmelerini sağlamanın ve toplumun devrimci dönüşümünü ileriye taşımanın gerekli bir parçasıdır. Bu, özellikle proleter devletin henüz yeni pekiştiği ve yıllarca yıldırma ve terörle kitleleri zapt eden eski burjuva devlet mekanizmasının parçalanmakta ve sökülmeekte olduğu yeni toplumun ilk aşamalarında böyledir. Bu farklı duruş, kökten farklı iki toplum türünde -temel olarak karşıt sınıfların egemenliği altında- ölüm cezalarının infazına yöneliktir ve komünist ilkelerin, komünist etik ve ahlakın tutarlı bir şekilde uygulanmasını temsil eder.

Gerici Şiddet ve Devrimci Şiddet Arasında Ayrım Yapmak

Ve daha genel olarak belirtmek gerekir ki, komünist ilkeler ve ahlak, genel olarak şiddete ve savaşa muhalefet etmeye yol açmaz. Aksine, komünistler **gerici şiddete ve gerici savaşlara** -ki bu çağda emperyalist tahakküme, burjuva diktatörlüğüne ve bu sistemin özü olan her yönden sömürü ve baskıya hizmet etme etkisine sahip olmasıyla tanımlanır- karşı çıkarlar.

ABD’de “ana akım” politikacılar ve medya arasında şiddet

sorunu ve şiddetin ABD’de sık sık ortaya çıkmasının nedenleri hakkında çokça konuşulan tartışmanın en çarpıcı ve mide bulandırıcı özelliklerinden biri de, ABD silahlı kuvvetlerinin kitle imha silahlarıyla tarifsiz katliamlar gerçekleştirmedeki rolüne ilişkin, rap müziği ve filmlerin mi yoksa ateşli silahların şahsi mülk edinilmesinin mi neden olduğu konusunda görünüşte bitmeyen bir tartışma gerçeğidir. Devlet başkanlarının, askeri yetkililerin ve egemen sınıfın diğer temsilcilerinin bu katliamları ve yıkımları haklı çıkaran ve yücelten konuşmaları, Amerika’da şiddeti aslında neyin teşvik ettiği konusundaki bu “tartışmalarda” bir şekilde gözden kaçmaktadır! Egemen sınıfların bu enstrümanlarından ve sözcülerinden daha fazla “gençlerimize sorunları çözmenin şiddetten, gerici şiddetten geçtiğini öğreten” peki kimdir?

“Spartaküs’ün, ilk ayaklanmalarında ve Roma ordularına karşı yürüttükleri savaşlarda kendisinin ve diğer kölelerin şiddet eylemlerinin gerekliliğini ve bunların özgürleştirici olduğunu kavramakta hiçbir sorunu yoktur. Öte yandan arenadaki bu

“öldüresiye savaşlar” bu özgürlüğe hizmet etmez, onu baltalar ve özgürleştirilmiş kölelerin kendilerini de alçaltır.” – Bob Avakian

Bu burjuva siyasi temsilcilerinin yakın zamanda Oklahoma City’de olanlardan duydukları dehşeti ifade etmek için acele etmeleri ne anlama geliyor? Dehşet çok gerçektir, ancak bu politikacılar tarafından kullanılan dehşet ifadesi -bu aynı politikacılar ve medyanın “gevezeleri”- ABD silahlı kuvvetleri tarafından Irak’ın bombalanmasına ve insanların ölümüne neden olan bombalamaların “satılmasına” yardım sağlanıp destek verildiğinde ikiyüzlülüğün zirvesine çıkarlar. Öldürülen bütün bu çocuklar, Oklahoma City’dekinden en az bin kat daha büyük bir ölçekte değil mi?!

İşte bütün bunlara karşı komünistler **devrimci şiddeti ve savaş**ı desteklerler. Bunlar, emperyalist tahakkümün, burjuva diktatörlüğün, kapitalist (ve diğer tüm) sömürü ve baskının üstesinden gelmeye, bunları nihai olarak ortadan kaldırmaya ve en nihayetinde “4 Bütünlere” ulaşmak için mücadeleye hizmet ederler.

Devrimci Adalet Standartları

Bununla birlikte, komünistler, egemen ve sömürücü sınıfların üyelerine karşı gerçekleştirilse bile “4 Bütünlerin” gerçekleştirilmesine aykırı olan *intikam* ve *şiddet eylemlerinin* gerçekleştirilmesine karşı çıkarlar.

Bu durum *Spartaküs*’ten başka bir sahneyi akla getiriyor: Belli bir noktada, Spartaküs ve diğer gladyatör-köleler serbest kaldıktan sonra, köleleştirildikleri eski yerlere geri dönerler. Birçoğu eski sahiplerini ve gözetmenlerini arenaya sürüklemeye başlar ve onları “ölüm savaşına” girmeye zorlar. Ancak liderleri Spartaküs devreye girer ve bu duruma bir son verir. Buna son vermesi zalimlere duyduğu sempatiden değildir, bunun yoldaşları üzerindeki etkisinden dolayıdır. Spartaküs’ün, ilk ayaklanmalarında ve Roma ordularına karşı

yürüttükleri savaşlarda kendisinin ve diğer kölelerin şiddet eylemlerinin gerekliliğini ve bunların özgürleştirici olduğunu kavramakta hiçbir sorunu yoktur. Öte yandan arenadaki bu “öldüresiye savaşlar” bu özgürlüğe hizmet etmez, onu baltalar ve özgürleştirilmiş kölelerin kendilerini de alçaltır.

“Komünist ahlak, uyuşturucu ve alkolün halkın fiziksel ve ideolojik olarak bozulmasına yol açacak şekilde kullanılmasına da karşıdır. Ayrıca ezilen kitlelerin birbirini mağdur ettiği soygun ve hırsızlık gibi şiddet ve vahşet içeren şeylere de karşıdır, çünkü bütün bunlar yalnızca zalimlerin elini güçlendirebilecek, kitleleri bölecek, demoralize edecek, onların gerçek çıkarlarını tanımalarını ve bu çıkarlar doğrultusunda mücadelede birleşmelerini zorlaştıracaktır.” – Bob Avakian

(Buradaki ilke, yalnızca kölelerin kurtuluşu, kadınların ve ezilen ulusların kurtuluşu gibi belirleyici meseleler için değil, aynı zamanda bir fenomen haline gelen ve özellikle burjuva toplumundaki daha ayrıcalıklı katmanlar arasında “hayvan hakları” denilen meseleler açısından da geçerlidir. “Hayvan hakları” kavramının gerçek bir temeli olmamakla birlikte -“haklar” insanın toplumsal örgütlenmesinin bir

olgusudur ve insanın toplumsal ilişkileri dışında hiçbir anlamı yoktur [insan dışındaki hayvanlar “hayvan hakları” meselesini dikkate almazlar]- insanların davranışlarının tam olarak hayvanlar -bitkisel yaşam ve bir bütün olarak çevre- ve insan toplumu üzerindeki etkisine ilişkin bir mesele olarak ortadadır.

Diğer tüm türler gibi, insanoğlu da başka türlere her zaman kendi bakış açısından yaklaşmış, buna sahip olmuş ve bundan sonra da olabilir. Ancak tam da bu bakış açısı -yani hayvanlara acı çektirilmesi veya bitkisel yaşamın yok edilmesi- halk içindeki acıların üstesinden gelinmesine ve genel olarak insan toplumunun ilerlemesine hizmet etmeyen, bunu desteklemeyen, bunun yerine sadece gaddarlık uygulama veya güç kullanma arzusunun bir ifadesidir. Ya da asalak ve keyfine düşkün ayrıcalıklı tabakalar için lüks tüketim gibi şeylerden daha yüksek bir amaca adanmış değildir. Bütün bunlar insanlığı değersizleştirmektedir ve bu nedenle karşı çıkılmalıdır.

Komünist ahlak, uyuşturucu ve alkolün halkın fiziksel ve ideolojik olarak bozulmasına yol açacak şekilde kullanılmasına da karşıdır. Ayrıca ezilen kitlelerin birbirini mağdur ettiği soygun ve hırsızlık gibi şiddet ve vahşet içeren şeylere de karşıdır, çünkü bütün bunlar yalnızca zalimlerin elini güçlendirebilecek, kitleleri bölecek, demoralize edecek, onların gerçek çıkarlarını tanımalarını ve bu çıkarlar doğrultusunda mücadelede birleşmelerini zorlaştıracaktır.

Aynı zamanda, komünistler halk arasındaki mevcut çelişki ve düşmanlıkların temel nedeni olan -toplumsal ilişkileri, kurumları ve ideolojisi ile- bu sistemi kınamaktan ve ifşa etmekten asla geri durmazlar. Komünistler, gerici çıkarların hizmetinde nükleer silahların kullanımı da dahil olmak üzere büyük çapta ve sürekli olarak soygun, katliam, yıkım gerçekleştiren, halk arasındaki şiddet ve suç eylemlerine neden olan, en şiddetli ve alçaltıcı şekilde halk üzerinde uygulanan baskıcı egemenliğini güçlendirmek için bunu bir

bahane ve araç olarak kullanmaya çalışan egemen sınıfların girişimlerine sürekli olarak karşı çıkarlar.

Her zaman halkla düşman arasında kesin bir ayrım yapmak gerekir. Halk kitlelerinin kurtuluşunu sağlamada bir sonraki büyük adımı atmak ve nihayetinde “4 Bütünlere” ulaşmak için hangi sınıfın toplumsal koşulları, ilişkileri, kurumları temsil ettiğini belirlemeye dayanarak, bu doğrultuda bir kenara atılması gerekenler, hangi sınıfın hakim duruma getirilmesi gerekenleri temsil ettiği, hangi sınıf ve grupların kazanılması gerektiği gibi ayrımlarının yapılması gerekir. Stratejik amaç, gerçek düşmana karşı birleşebilecek herkesi birleştirmek olmalıdır. Ayrıca düşmanla uğraşırken bile, halkın temel çıkarlarına göre hareket etmek, bu temel çıkarların en yüksek ifadesini temsil eden komünist ilkeler ve ahlak tarafından yönlendirilmek gerekir.

Örneğin, tecavüz gibi şeyler asla hoş görülemez. Hiçbir koşulda ve mağdur hangi sınıftan olursa olsun veya ne yapmış olursa olsun tecavüz hoş görülmemelidir. Devrim sırasında, halka karşı işledikleri suçlarla kan akıtarak borçlanmış kişilere karşı halk kitlelerin devrimci adaleti yerine getirmesi gerekecektir. Ancak devrimci adaleti sağlamak asla tecavüzü içermemelidir, çünkü tecavüzün kendisi, kadınlara yönelik baskı ve aşağılamanın acımasız ve yoğun bir ifadesidir. Tecavüz, yalnızca mevcut durumda ve genel olarak baskının güçlendirilmesine katkıda bulunacaktır.

Benzer şekilde -burjuva devletin önemli görevlileri olarak görev yapmış ve halka karşı suç işlemiş kişilere yönelik olsa dahi- beyaz olmayan halklara yönelik ırkçı saldırılar asla hoş görülemez ve hoş görülmemelidir. Çünkü bu tür ırkçı saldırılar, linçler ve diğer ahlaksız barbarca cinayetler bütün bir vahşet tarihini somutlaştıracak ve genişletecektir. Bu vahşet, Siyahilerin ve diğer ezilen halkların, Amerika'daki tecrübelerinin tüm tarihi boyunca köleci efendilerin ve kapitalistlerin egemenliği altında maruz kaldıkları şeydir. Bir kez daha kitlelerin, hangi ırktan veya milliyetten olursa

olsun, halka karşı suç işleyenlere karşı devrimci adaleti yerine getirmesi belirli bir şeydir, fakat ırkçı saldırılar asla böyle bir devrimci adaletin parçası olamaz. Böylesi saldırılar yalnızca sömürücülerin elini güçlendirir ve temsil ettikleri çok yönlü baskıya katkıda bulunur.